

grootte naam, daar houden zulke meisjes van. Pfa! 't Is me ook wat! Romannetjes te kunnen schrijven! Als ik... uit m'n lange leven... nou'ja, doet er niet toe! U kunt zijn wie u wilt, meneer, en u kunt doen wat u wilt, u is.... godbetere 't, wat ze dan noemen oud en wijs genoeg... Dat kind beroept zich ook al op haar meerderjarigheid. Maar mijn toestemming geef ik nóóit!"

„O.... U wilt zeggen, meneer Hermans, dat Pautje en ik... dan maar zonder uw toestemming...."

„Ik wil niks zeggen, ik zeg precies wat ik zeggen wil, u kunt doen wat u goed vindt, de wet verzet zich daar niet tegen. Maar géén verantwoordelijkheid voor mij! Dank je! Wat die gekkin van 'n vrouw van me...." Een schuddende beweging met zijn hand. „Och nee, laat maar, 'k heb waarachtig al genoeg.... Ik.... Maar 't is.... het is.... een man van vijftig en zoo'n jong, frisch kind.... walgelijk, ziedaar! U moet ook maar weten wat u wagen durft. Over een jaar-of-wat, als 't nieuwtje d'r af is, de vrouw van zoo'n beroemde meneer te zijn.... als ze 'n afschuw van u krijgt misschien, u bedriegt met een-of-andere jonge kerel.... God-nog-toe, wie zou 't zich niet kunnen begrijpen!?"

„Meneer Hermans!" Huib schreeuwde het uit. Maar juist die schrille klank van zijn stem bracht de onmiddellijke bezinning. „Beleedig mij, als u dat lucht kan geven.... Ik begrijp.... uw bezorgdheid voor Pau.... Maar zij! U kent haar blijkbaar niet. Zij is het edelste en reinste meisje dat er leeft en ik zal niét verdragen...."

„Wat meneer, wát? Wat niet verdragen? Alles zal je verdragen wat ik je te zeggen heb! Ik ken haar niet! Haha! Dat is meneer z'n ijdelheid te na, hè? Dat ik hem wijs op de mogelijkheid van mislukking, van ontrouw, van...."

„Ik geloof dan ten minste, dat ik haar wezen heel wat beter begrijp dan u. Zulke toestanden zijn haar volkomen vreemd. Zij zou nooit iémand kunnen bedriegen. Zij is...."

„Hahaha! Wat een zelfvertrouwen! Ik kan wel merken dat u geen medicus is. Wij zien zulke.... „toestanden" een beetje anders!"

„'t Is mogelijk, Maar wat ik zei was volstrekt niet gebaseerd op overdreven zelfvertrouwen, maar op mijn kennis van Pau's aard en karakter, haar diepe ernst, haar innige natuur...."

„Och kerel, loop naar de bliksem met je kennis! Je zult nog wel 'is anders piepen. Een vrouw is een vrouw.... Enfin, kort en goed" — en de oude man, zich met een ruk rechtzettend, sloeg met een vuist op tafel. „Ik hou me d'r buiten, versta je! Van toestemming is geen sprake!"

Sterk ontroerd, toch zonder tranen gelukkig — hij slikte een paar malen — begon Huib weer: „Weet wat u doet, meneer Hermans! U zult er zoo'n spijt van hebben. U zult er uw dochter door verliezen. En waarom?